

Magnetický záznam zvuku

Myšlenka magnetického [záznamu zvuku](#) se objevila ve 30. letech 20. století. Hlavní výhodou oproti [mechanickému záznamu zvuku](#) nebo [optickému záznamu zvuku](#) byla snadná možnost oprav záznamu jeho přemazáním.

Mechanický záznam byl vyryt v podložce a optický záznam byl „nafocen“ na [filmu](#), a proto nebylo možné tyto záznamy opravovat.

Proto se začal také ve větší míře používat v rozhlasových studiích. První magnetické záznamy se pořizovaly na ocelové pásky, ale byly postupně nahrazeny pásky s feromagnetickou vrstvou z [magneticky tvrdé látky](#). Dalším vylepšením byl objev vysokofrekvenční [předmagnetizace](#). Tím se dále zvýšila kvalita záznamu a následné reprodukce zvukového signálu. Pro zařízení sloužící k záznamu a reprodukci magnetického záznamu zvuku se vžilo označení **magnetofon**.

Magnetofon přitom původně byla chráněná obchodní značka firmy Telefunken.

Ve druhé polovině 20. století se pak magnetický záznam zvuku začal využívat i v amatérské praxi, neboť umožňoval vícenásobné použití téhož nosiče. Postupně dosáhla kvalita amatérských i studiových magnetofonů takové úrovně, že ostatní druhy záznamu zvuku (mechanický záznam zvuku a optický záznam zvuku) magnetický záznam zvuku postupně vytlačil. Do dnešní doby má magnetický záznam zvuku dominantní postavení: [analogový signál](#) se pomocí něj zaznamenává téměř výhradně a magnetický záznam [digitálního signálu](#) je převažující nad ostatními technologiemi.

::subtree::